

Latvian Newspaper „LAIKS” (Time)
for USA and Canada.

published twice weekly except the Christmas issue — Helm rs
Rudz tis. Publisher — Editorial and Business Office 7307, —
3rd Ave., Brooklyn, N.Y., 11209 USA. Phone TE 6-6382—Canadian
Office: 444 Wolseley Ave, N. Montreal 29, P. Quebec, Phone 488
— 6547. Subscr. Rates USA. Canada and elsewhere: 3 months
\$4.50, 6 months — \$8.50, 1 year — \$16.00. Advert Rates:
1 column (1 1/2" by 1") \$2.00, 1 column 2 1/4" by 1"), \$3.00,
1 column (2 1/4" by 1"), choicelocation \$3.60.

LAIKS

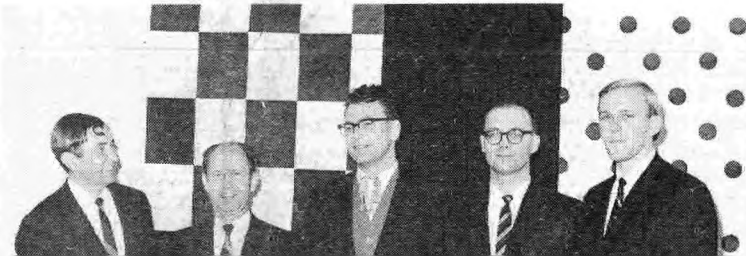
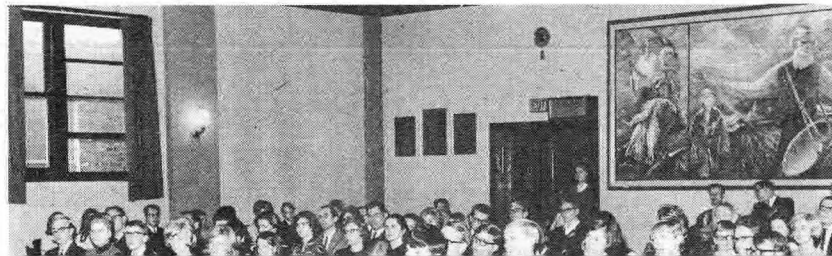
Latviešu laikraksts Amērik „LAIKS”
izn k divi reizes ned — trešdien s un sestdien s.

Izdev js apg ds „Gr matu Draugs” — H. Rudz tis. Redaktori:
K rlis Rab cs, riks Raisters un Maksis ul tis (Kanad). Re-
dakcija—kantoris: 7307, 3rd Ave, Brooklyn, N.Y. 11209,USA.Tel.
TErrace 6-6382, redakcijai SHore Road 8-6704. — Abon šanas
maksa ASV un Kanad : par 3 m n. \$4,50, par 6 m n. \$8,50, par
1 gadu \$16.00. Sludin jumu maksa: sind. da \$2.00 (1 1/2" sleja),
minimums \$3.00, ofertes \$4.00; tekst \$3.60 (2 1/2" sleja) un
pirm lapas pus \$5.00 par collas telpu 1 slej .

Vol. XIX, Nr. 96 (1829), Saturday, December 2, 1967.

Second Class Postage Paid at Brooklyn, N. Y.

Sestdien, 1967. g. 2. decembri.

**„VISPĀRZINĀMA”
NOLĪGUMA —
VIENKĀRŠI NAV..**

. Tās bija parastās brokastis, kas bija viņam garšojušas jau pavadītos gadus: saceptas olas, līti glāze apelsīnu sulas, biezmāizes — rupjā kviešu un latviešu iecienīto rupjmaizi dzidīgi: vienkārt, cepšana prauku, otrkārt, pēc viņas domām, arī gāzes un veciem ļaudīm ēšanas nebija it nemaž. Drīzāk uzdzina tādu kā nelabumu. Apelsīnu sulu un gaidīja, ka Zuzanna nejaudāja. Viņa lika tos steidzīgi mazgāt.

Ārā ar agrīno saimi, bet kad viņa parasti apsēdās pretī mē. Šajos brīžos Zuzanna mēdz atcerēties norādījumus, ja tādi bija valdīti, kā nevaldīti.

Ārā sarunu pirmais. Viņš sāk runāt. Parasti tas arī nebija vienmēr vaicāja, bet viņš atkal trāpīgi un tieši vajadzīgā veidā. Tā kā ko piebilst: Ja Beribētu notēlot kādu notikumu, kas būtu zinātkā daudz saraustītāks un i mēcīja, ka pa laikam laulā draudzībā, viens no partneriem atbilst, otrs atbildētājs, un ja kādreiz samežģījās, iestājās

viņa vārda, neviena pārmevī bija nospiedīga. Zuzanna radīt šādus saspīlējumus un m smagu vainas apziņu. Viņa lauktā traukus un visi trokšņi bija kā pārmetums. Daudz laicības, nekā šāds nemīlīgs, samozīmes izlikties to nemanam sarunu. Šādos apstākļos jebkāda mēzīme skanētu māksloti un

viņa atvairināšanos un grēkviņš vakarvakarā nebija uz nepiemēroti izrunājies, bet Kurš prātīgs cilvēks spredīko rēlna dēļ viņai bija jādzenas? It kā viņš būtu galīgi pavis? Katrs taču zināja, ka pārniekš noteiktā stundā nemaz nebija kino izrāde, kas beija izkritināta — noteiktā mīnija šo nosaukumu pelnījušas, z varnācības, pamazām, da noslēgumam arvienu piemita kas jau bija it kā visas dzīves neatņemama daļa. Kad Zuzānēl nebija beidzies. Nekādas ēja. Longins pats savu viesi s. Bet, lūk, Zuzannai gribējās atities, ko viņi tur dara! —

Sapīcis, Bertolds seniors nolēma savukārt nociecināties klusēšanā. Ja viņa vēlējās ko zināt, lai vaicā! Bet Zuzanna nevaicāja.

Ienāca Bitīte, padeva labrītu un atkal aizgāja. — Vai arī bērns bija sakūdiņš pret vectētiņu? — Bertoldam senioram likās, ka Zuzanna aizcērt kādu atvilkni pārāk skaļi. Viņš steidzīgi piecēlās un gāja atpakaļ uz garāžu.

Stāvoklis neuzlabojās arī pie pusdienām. Arī Jānis Bertolds juniors un Mairita nejaudāja, kā senioram klājies Longina Laukmaņa viesībās. Juniors pie galda lasīja avīzi, bet vedekla izlikās ļoti nogurusi. Pāris reizes Bertoldam senioram uzmācās spēja vēlēšanās spītīgi iesmieties un jautri apcerēt Longina smalkās vakariņas, pasūtīnātas no laba restorāna, ar kokteiļiem un melno sulaini. Kurš no viņiem bija pieredzējis tik smalkas privātas viesības? Bet pēdējā brīdī viņš atteicās no tik pārgalvīga pasākuma. Kas par jēgu ļaudis tiši kaitināt? Vēl jau arī lādes lieta nebija ne izšķirta, nedz aizmirsta. Lāde atkal stāvēja apsegta un šorīt viņš nebija segu aizticis, bet tagad, garāmiedams, to atkal norāva.

Drūmā omā viņš mājās priekšā aplaistīja puķes un drusku pagraizīja krūmus. Savādi, ka īgnus veicināja kaites. Krusti sāpēja, labais elkonis sāpēja. Pirms pāris gadiem viņš bija to darbā satriecis un no tā laika tas lika sevi manīt. Ārsts teica, ka tas esot reumatisms. Reumatisms no siiena? Skanēja dīvaini, bet jātīc vien bija. Tieši elkoņa dēļ viņš bija aizgājis pilnīgā atpūtā, citādi jau varētu mēģināt uzņemties šādus tādus sīkākus galdnieka darbus. Stīvējoties ar lādi, taisot plauktu viņš bija atkal roku samocijis un tā netīkami smeldza.

Jānis Bertolds seniors nezināja, ko ar sevi iesākt. Viņš jutās savādi izklaidīgs. Domas lēkāja no vienas lietas uz otru, nekam īsti nepiesaištīdamās. Viņš pacīlāja dažu grāmatu, bet nespēja sapemties tiktālu, lai sāktu to lasīt. — Vai tiešām Zuzanna viņu pieveiks? Kā jau dažkārt, kā vienmēr! — Varbūt nospļauties un doties uz virtuvi un iesākt sarunu? Nebūtu ilgi jāgaida, kad sekotu garš spredīkis, ko Zuzanna pa šīm dienām pamatīgi pārdomājusi. Tas nebūtu tikai par viesībām vien, bet arī par lādi. Zuzanna bija veikla politiķe. Viņa atļautu izpirkt viesību grēkus ar piekāpšanos lādes lietā. Bertolds seniors labi pazina sievas paņēmienus.

— Kā Longins būtu izturējies viņa vietā? Mierīgais, pašapzinīgais Longins, kam nekad netrūka padoma. Vai viņš prastu tikt galā arī ar Zuzannu? Laimīgais Longins! Viņš bija viens un neatkarīgs, viņam nevajadzēja rēķināties ar citiem cilvēkiem. Ko Longins zināja no pasaules ļaunuma? —

Cik ērti Longins izkārtēja savu brīvo laiku un dzīvoja skaistu pilnvērtīgu dzīvi! Ļoti labprāt Bertolds seniors būtu atkal apciemojis draugu, bet nevarēja jau viesoties tikai vienpusīgi. Viņš bija apsolījis Longinu un Askoldu Olti ielūgt savā pirtīnā, bet pašreizējā īgnuma gaisotnē par tādām lietām nebija ko domāt.

(Turpinājums sekos.)

Aspazija Pociem

K RADIES DZEJOLIS M NESS
STARUS ST GO

Uz aptauj šanos par Aspazijas dzejoļa M nesses starus st go sacer šanu it k Pociema aukuloš /Laika 1967.g. 7.janv.nr /atsaukušies vair ki t s puses pazin ji - Konr ds Hollanders Toronto, J nis Treimanis Filadelfij un kapt. Konr ds K rklīnš Indianapolis, kuriem visiem lai liela pateicība. paši v r t ga ir K. K rklīnā inform cija, jo Aspazija, toreiz b dama m jskolot ja, dz vojusi tieši vi a t - va m j s - / aukulos/. Sniegt s zi as ar autoru at auju nodotas. Rai a un Aspazijas gadgr matas redakcijai event. public šanai 1968.g.

Ar atzin bu atz m jams, ka atsaucies ar kriti js J nis Rudz tis, vi š sav v stul pasv trojis pašas Aspazijas liec bu, ka dzejolis M nesses starus st go dažu mirku laik sacer ts Jelgav, p c romantiskas vizin šan s m nesses nakt laiv kop ar vi, as pirmo m lest bu - virsnieku Kucevalovu. Vedas tom r dom t, ka uzskatam par šī dzejoļa tapšanu tieši Pociem ar ir k ds konkr ts pamats. T Konr ds K rklī š zina liecin t, ka Aspazija, gar saviem liter riem darbiem str d dama, dažu ko las jusi vi, a t vama priekš, pras dama p c t sprieduma. Ļoti iesp jams, ka vi a turieniešiem /un varb t ne vienu reizi vien! / deklam jusi ar savu skaisto dzejoli, varb t pat vizinoties pa Kāuku u ezeri u ar laivi u, p d jo vi a, p c K. K rklīnā liec bas, bieži esot dar jusi. Tas var ja pociemiešus vedin t dom t, ka dzejolis sacer ts tieši turpat, jaukaj grav pie ezeri a. Ir v l ar j jaut, vai M nesses starus st go toreiz Jelgav bija sacer ts jau tik perfekt noveidojum, k d to paz s tam tagad. Visai ticams, ka dzejoļa s kotn jam tekstam aukulos rad s k di p rveidojumi vai 'papildin jumi - un jaun s vari cijas tad var ja tikt las tas citiem priekš .

T da pat iemesla d l dz gs uzskats var ja rasties ar net lajos katvariešos, kad Aspazija, p c K, Hollandera liec bas, k du laiku /ar b - dama par m jskolot ju/ dz vojusi Katvaru J u muiž, kuras tuvum t - pat ir ezers ar jauku apkaimi.

K RLIS DRAVI Š